

[Niels Helveg Petersen]

Hvis der gennemføres direktiver, der fjerner tekniske handelshindringer, bliver der mulighed for at gennemføre nationale bestemmelser til beskyttelse af sundhed, miljø og arbejdsmiljø på et højere niveau. Hvis vi her i Danmark med andre ord ønsker at pålægge os selv omkostninger ved et højere niveau af beskyttelse, så bliver dette muligt. Sådanne mere vidtgående nationale bestemmelser træder derefter umiddelbart i kraft og meddeles Kommissionen. Kommissionen og et andet medlemsland har herefter mulighed for at anlægge sag ved Domstolen med særlig hurtige frister. Det, Domstolen da skal tage stilling til, er, om de nationale bestemmelser er udtryk for misbrug, for skjult protektionisme. Domstolen skal derimod ikke tage stilling til, om de særlige nationale foranstaltninger er miljømæssigt berettigede eller ej. Det skal med andre ord dokumenteres ved retssagen over for Domstolen, at der er tale om misbrug.

Jeg vil gerne føje til, at det også er i dansk interesse, at det forholder sig sådan. Vi har ingen som helst interesse i, at andre lande i ly af påstået miljøbeskyttelse skulle lægge hindringer i vejen for os. Og med de traditioner, vi har for frihandel, er det forhåbentlig udelukket, at Danmark skulle give sig til at misbruge denne bestemmelse.

Det, der er afgørende, er, at Domstolen i sin afgørelse ikke som hidtil alene skal lægge vægt på et frihandelssynspunkt, men også på de nye traktatfæstede bestemmelser, der udtrykkeligt, nedfældet i traktaten, åbner mulighed for at træffe nødvendige nationale foranstaltninger vedrørende miljø, arbejdsmiljø og sundhed. Det er noget nyt, og det betragter jeg som et fremskridt. Det kommer til at betyde en hurtigere afvikling af handelshindringer i en form, hvor det bliver muligt for det enkelte land at udvikle mere vidtgående regler for arbejdsmiljø og miljø end i dag. Det er et synspunkt, Danmark under skiftende regeringer har arbejdet for, og som nu traktatfæstes.

Den udvidede høringsret for Parlamentet, når det drejer sig om det indre marked, er der vist ingen her i Danmark der er begejstret for. Den kan besværliggøre samarbejdet, den kan forsinke beslutninger, men Parlamentet kan ikke påtvinge medlemslandene bestemte beslutninger. Ministerrådet har fortsat beslutningskompetencen.

I de tilfælde, hvor Kommissionen tager hensyn til Parlamentets forslag og synspunkter i sine forslag, kan Rådet kun med enstemmighed ændre Kommissionens forslag. Rådet kan derimod vedtage med kvalificeret flertal, men i så fald træder muligheden for at gennemføre nationale bestemmelser ind i billedet. Det kan blive mere besværligt, men hovedindholdet i bestemmelserne er en mulighed for Parlamentet for at forsinke beslutningerne.

Sammenfattende må jeg nå til det resultat, at ingen af de foreslåede ændringer i selve EF-traktaten vedrørende det indre marked og Parlamentet har en sådan karakter, at de kan begrunde et radikalt nej til pakken. Den radikale modstand imod pakken i dens helhed er principiel og vedrører traktatfæstelsen af det udenrigspolitiske samarbejde, som er et vigtigt politisk signal om en retning i det europæiske samarbejde, vi ikke finder rigtig.

Erhard Jakobsen (CD):

Det er ikke bare for mig en formalitet, men en ting, jeg synes skal gøres. Jeg føler trang til som leder af et af regeringspartierne at bringe både en tak til og en anerkendelse af statsministeren og udenrigsministeren.

Når man selv færdes i EF-kredse, kan man levende forestille sig, hvilket job de to herrer har haft i denne forbindelse sammen med deres medarbejdere, og jeg må sige, at det er en præstation, de absolut bør roses for, og det synes jeg skal ske også ved denne lejlighed. Jeg ved, der vil falde mange knubbede ord mange andre steder.

Som leder af det parti, der måske har mindst betænkelighed ved de forskellige forestillinger om unionsdannelse, vil jeg gerne sige, at det drejer dette sig i hvert fald ikke om. Der er ikke i dette noget som helst, der peger på, at man er rykket et skridt nærmere en unionsdannelse. Det er der i hele udviklingen, som også den socialdemokratiske regering var med i, ved, at man – hvad jeg meget påskønner – anerkender, at man i høj grad skal arbejde sammen også på det politiske felt. Det er jeg meget, meget glad for og tilfreds med, også med, at man på det økonomiske felt måske endda ville gå videre. Jeg tror at kunne huske fra hr. Heinesens tid, at man satte meget ind på at få et samarbejde på det valutariske område, altså et videre